

důvodnému odvolání obviněného z výroku o vině, pokud čelí proti odstavci písm. a) kárného nálezu, vyhověti a dotyčný výrok zrušiti. Sprošňující výrok vynesena nebyl proto, poněvadž obvinění v tomto směru nebylo vzneseno.

K odstavci písm. b) kárného nálezu: Obviněný připustil, že podepsal cestovní deník o komisi na O., ačkoliv ji nekonal a obsah deníku tedy neodpovídal pravdě; připustil to i při ústním kárném jednání a nepopřel, že jeho podpis na jednom z obou cestovních deníků, které přicházejí v úvahu, jest pravý. Omlouval se tím, že v návalu práce, jsa churav a zatížen starostmi o rodinu, nevěnoval věci pozornosti a podepsal nechanicky. Kárný soud uvěřil jeho obhajobě a zjišťuje na základě jeho vlastního doznání a svědecké výpovědi Ferdinanda S-ho, že podepsal svědecké protokoly i cestovní deník — jež mu předložil oficiál S., aniž ho upozornil, oč jde — nevěnoval si blíže jejich obsahu, a že přijal diety a cestovní náklady za komisi, již nekonal, a které mu nenáležely — nevědomky. Obviněný nemůže si tedy důvodně stěžovati na zjištění skutkového děje, jež přijímá kárný soud za prokázaný v souhlasu s jeho vlastním doznáním. Ani v právním posouzení věci nelze shledati pochybení. Obviněný, zmeškav v den, kdy měl konati komisi v O., vlak, měl důvod, by se staral o osudy a o výsledek komise; měl k tomu příležitost, když mu oficiál S. předložil protokoly jím sepsané a cestovní deník. Nevěnoval-li jim — jak sám připouští a doznává — pozornosti a podepsal-li je mechanicky, aniž je četl nebo jen zběžně si povšiml jejich obsahu, jednal nedbale. Jeho nedbalost nemůže omluviti — jak správně uvádí kárný nález, ani nával práce ani přetížení v úřadě, tělesná indisposice a starosti o rodinu, vesměs okolnosti, které mohou přijíti v úvahu jako polehčující při výměře trestu, nemohou však odčiniti odvolatelovu vinu. Nemohou ho omluviti ani domnělé nebo skutečné nepořádky v kanceláři, poněvadž nijak nevadily, by si nepřečetl, co mu bylo předloženo k podpisu a nepodepsal dříve, dokud se neujistil aspoň zběžnou prohlídkou spisů, oč jde. Pro kvalifikaci poklesku jako služební nepřístojnosti není třeba, by si uvědomil dosah svého jednání; kdyby tomu tak bylo, šlo by o těžší kárné provinění. Odvolání obviněného v tomto směru není s to, by vyvrátilo správné, zjištěnému stavu věci i zákonu odpovídající odůvodnění kárného nálezu, a bylo proto odvolání jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 31 dis.

V kárném řízení advokátů není obviněnému vyhrazeno právo na určitou lhůtu k přípravě k ústnímu líčení.

Porušení zákazu § 879 čís. 2 obč. zák. jest nejen přečinem poškození cti a vážnosti stavu, nýbrž i porušením povinností povolání uložených advokátu v § 16 adv. řádu.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds I 1/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 29. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

I kdyby bylo pravdou, jak obviněný v odvolání tvrdí, že spisů však nelze seznati, že obdržel předvolání k ústnímu líčení teprve tři dny před líčením, takže prý neměl kdy k náležitě přípravě, nebylo by to důvodem ke zrušení napadeného nálezu. Kárný statut nevyhražuje obviněnému právo na určitou lhůtu k přípravě k ústnímu líčení, v souzeném případě nebylo přípravy vůbec třeba, neboť odkazovací usnesení spočívalo výhradně na doznaném doslovu palmární úmluvy s Josefem M-em. To uznal obviněný sám tím, že při líčení dne 29. listopadu 1926 ani nevytknul opožděné doručení obsílky, ani nenavrhl odočení ústního jednání.

Ve věci samé snaží se obviněný dokázati svou nevinu podrobným výkladem, že palmární úmluvu neučinil, by si nedůstojnými podmínkami zjednal nového klienta, nýbrž by klientovi umožnil zaplatiti dlužný honorář, a že v úmluvě nemůže býti spatřována neslušná soutěž s jinými advokáty. Než vývody odvolání nejsou s to, by vyvrátily správné a výstižné důvody napadeného nálezu, jež schvaluje i odvolací soud a na něž se proto odvolatel prostě odkazuje. Nejvyšší soud má však za to, že v jednání obviněného dlužno spatřovati nejen skutkovou podstatu přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jímž byl napadeným nálezem uznán vinným, nýbrž mimo to i přečinu porušení povinností povolání. Neboť doznaná úmluva jest podle § 879 čís. 2 obč. zák. nedovolená, a každé porušení tohoto zákazu jest porušením povinností povolání uložených advokátu v § 16 adv. ř. Původní předpis § 879 obč. zák. zakazující advokátovi vymíniti si určitou odměnu za převzetí sporu nebo svěřený mu spor převést na sebe, byl § 16 adv. ř. změněn jenom potud, že bylo advokátovi dovoleno, by si kdykoliv smluvil určitou odměnu. Zákaz převést spor na sebe, byl zachován a doplněn dodatkem, že ani částečný takový převod není dovolen. Spor o tom, zda se tento zákaz vztahuje i na t. zv. pactum de quota litis, byl třetí dílčí novelou rozhodnut tím, že podle nového doslovu § 879 čís. 2 obč. zák. náleží ke smlouvám, jež jsou nicotny proto, že se příčí zákonnému zákazu neb dobrým mravům, také všechny úmluvy, jimiž si dává advokát slíbiti určitý díl částky, jež bude straně přisouzena. Podle důvodové zprávy ke třetí dílčí novele (věstník min. spr. 1916, str. 69) stalo se tak v souhlase s rozhodováním kárných rad a nejvyššího soudního dvoru, dále s názorem projeveným právním výborem poslanecké sněmovny při poradách o návrhu nového advokátního řádu. Důvod zákazu spatřuje zpráva v nutnosti, by byly znemožněny úmluvy zkráčující nespravedlivě klienty, a jest v té příčině v úplném souhlasu s názory projevenými již Zeillerem v jeho výkladech k § 879 obč. zák. Jest však možno za vlastní důvod

zákazu pokládati také vůli zákona, by činnost právního zástupce ve sporu nebyla pod jiným vlivem než právních úvah a předpokladu, že bude odměněna sice přiměřeně, avšak také jenom přiměřeně, a by se proto advokát nemohl sám státi úplně nebo částečně, přímo nebo nepřímo pánem rozepře, majícím na výsledku ještě další zájem, jenž by nemusil býti vždy totožným se zájmem právním, ba ani se zájmem jeho klienta. Ať tomu tak neb onak, každým způsobem prohršel se obviněný úmluvou s Josefem M-em na povinnostech svého povolání. Ani okolnost, že si nevymínil 20% z částek, jež budou, jak zákon pavi, »přisouzeny«, nýbrž z částek, které na vymáhaných pohledávkách »dojdou«, ani další úmluva, že Josef M. zaplatí obviněnému také ještě za každou z pěti pohledávek na honoráři 50 Kč a všechno manipulační a hotové vydání, nemění nic na zakázané povaze úmluvy. Podmínka pevného honoráře 50 Kč a náhrady hotových výloh činí naopak úmluvu zvláště zavržitelnou, poněvadž zmenšuje advokátovo riziko na úkor klienta způsobem, jenž činí poškození již předem pravděpodobným. Byl-li tedy obviněný napadeným nálezem uznán vinným pouze přečinem poškození cti a vážnosti stavu, nemůže se tím cítiti zkráceným, když se ve skutečnosti svým jednáním dopustil též přečinu porušení povinnosti povolání, v kterémžto směru ovšem nebylo lze napravití nález, jelikož rozsudek v tomto směru nebyl napaden. Odvolání co do viny bylo proto jako bezdůvodné zamítnuto.

Čís. 32 dis.

Podle § 19 adv. ř. přísluší advokátu zadržovací právo jen k penězům, jež pro jeho klienta dojdou, nikoliv ke stvrzence o složení peněz těch u pošty.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds I 7/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 10. února 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání, směřující proti výroku o vině a trestu, není v žádném směru opodstatněno. Nelze přisvědčiti obviněnému, že neporušil čest a vážnost stavu (§ 10 adv. ř.), když peníz 2.500 Kč, jenž byl zaslán Olgou T-ovou, pozdější jeho klientkou, pro Václava P-u a o němž obviněný, obhájuje T-ovou, před soudem v přítomnosti P-ově prohlásil, že byl určen pro P-u, si krátce na to pro sebe zajistil, vyzvedl a použil na zaplacení své palmární pohledávky za T-ovou, nemaje k tomu svolení od